

РЕШЕНИЕ

№ 24879

гр. София, 21.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **600** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 1 и 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано по жалба от М. А. Т., с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 1040-21-787/20.12.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. (съгласно заповед № 1015-21-104/12.05.2022 г.), с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица на лицето, за времето от 20.08.2024 г. до 19.08.2025 г. в размер на 100.06 лева дневно.

Иска се отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен, поради липса на компетентност, неспазване на установената форма и съдържание на акта, постановено при съществени нарушения на административно –производствените правила и връщане на административната преписка за ново произнасяне като се увеличи размера на определеното дневно обезщетение. Позовава се на чл. 62, т. 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и практика на АССГ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от процесуален представител адвокат Н., която поддържа жалбата съобразно изложените в нея съображения. Счита, че административния орган се придържа към осигурителните прагове, което изискване липсва в закона. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответната страна Директорът на ТП на НОИ С. - град се представлява от юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища прие за установено следното:

Със Заявление вх. № 214-00-17820 от 15.11.2024 г. до директора на ТП на НОИ С. - град (л. 63) с искане за отпускане на ПОБ по реда и при условията на чл. 54а от КСО, жалбоподателят е поискала да му бъде отпуснато обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО, поради прекратяване на трудовото му правоотношение с „Профилактика, рехабилитация и отдих” ЕАД, ЕИК[ЕИК]. Към заявлението е приложил Заповед № 41, от 19.08.2024 г. (л.64 от делото), за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 328, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/, считано от 20.08.2024 г.

С Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. (съгласно заповед № 1015-21-104/12.05.2022 г. – л. 58 от делото), издадено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, ръководителят на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. - град е отпуснал парично обезщетение за безработица (ПОБ) на М. А. Т., за времето от 20.08.2024 г. до 19.08.2025 г. в размер на 100.06 лева дневно (л.57 от делото).

Жалбоподателят е получил разпореждането на 02.12.2024 г. (л.59 от делото) и го е обжалвал по административен ред пред горестоящия орган - Директорът на ТП на НОИ С. – град с жалба вх. № 1012-40-357/10.12.2024 г. (л.46 до 47 – гръб от делото).

Приложени са допълнителни писмени документи – болнични листа, служебни бележки и др. (л.48-56 от делото).

С Решение № 1040-21-787/20.12.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град е потвърдил Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. (л.39 - 41 от делото). Решението е било връчено на жалбоподателя на 28.12.2024 г. (л. 77 от делото).

Срещу постановеното решение жалбоподателят е подал жалба пред Административен съд София – град с вх. № 512/09.01.2025 г., по повод, на която е образувано настоящото съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването,

Разгледана по същество същата е неоснователна поради следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е Решение № 1040-21-787/20.12.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. (съгласно заповед № 1015-21-104/12.05.2022 г.), с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица на лицето, за времето от 20.08.2024 г. до 19.08.2025 г. в размер на 100.06 лева дневно. Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган - директор на ТП на НОИ [населено място], в кръга на неговите правомощия, съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 3, вр. с, ал. 1, т. 2, бук."б. " от КСО, в съответната писмена форма и съдържа необходимите реквизити, което го прави валиден.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Административният орган в съответствие с чл. 35 от АПК е изяснил в пълен обем фактите и обстоятелствата от значения на случая, като по този начин е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства относими към

конкретния случай, като при анализа е достигнал до правилни и обосновани правни изводи, в съответствие с материалните разпоредби на закона.

Съображенията за това са следните:

Основният спор в настоящото производство е размерът на определеното от административния орган обезщетение за безработица, което да бъде изплащано от НОИ на М. А. Т., във връзка с прекратяване на трудовото му правоотношение с „Профилактика, рехабилитация и отдих“ ЕАД, ЕИК 121577013 на основание чл. 328, ал. 2 от КТ, считано от 20.08.2024 г. Жалбоподателят излага твърдения, че неправилно е определен размерът на отпускното му ПОБ, тъй като в периода от 01.08.2022 г. до 31.07.2024 г. е работил по две трудови правоотношения. Първото трудово правоотношение е с „Профилактика, рехабилитация и отдих“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], въз основа на Трудов договор № 1/18.01.2010 г., което трудово правоотношение е за целия период от 01.08.2022 г. до 31.07.2024 г. И второ трудово правоотношение с „Център за младежки дейности С. - ЦМДС“, ЕИК[ЕИК], което трудово правоотношение е в рамките на референтния период и е за периода от 01.08.2022 г. до 15.03.2023 г. на непълно работно време от 4 (четири) часа. Обезщетението е следвало да бъде изчислено в по-голям размер на 166.77 лв., а не в размер на 100.06 лв.

По делото не е спорно, че оспорващият е имал право да получи обезщетение за безработица, като лице отговарящо на условията изброени в чл. 54а от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 54л от КСО, отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет.

Сроковете за изплащане на обезщетение за безработица на правоимащите лица са определени в разпоредбата на чл. 54в от КСО. С Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С., потвърденото от оспореното в настоящото производство решение № 1040-22-787/20.12.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е определен период за изплащане на обезщетение за безработица на жалбоподателя от 20.08.2024 г. до 19.08.2025 г., т.е. за срок от 12 месеца. Срокът е определен в съответствие с таблицата посочена в чл. 54в от КСО, в зависимост от установения осигурителен стаж, който има оспорващия за периода след 31.12.2001 г., в съответствие с изискването на чл. 54в от КСО, а именно е осигуряван за повече от изискващите се 12 месеца за последните 18 месеца. В административната преписка и в производството пред съда от страна на оспорващия не бяха представени доказателства, от които да се направи извод, че размерът на осигурителния стаж на М. А. Т. за посочения период е по-голям от установения от административния орган, а именно – 12 месеца, поради което и периодът на изплащане на обезщетението му за безработица е правилно и законосъобразно определен от административния орган, в съответствие с таблицата посочена в цитираната разпоредба на кодекса.

Съдът не споделя възражението в жалбата, че при изчисляване на паричните обезщетения следва да се съобрази чл. 62, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004, тъй като в конкретния случай, а и от доказателствата по делото се установи, че жалбоподателят е полагал труд на територията на Република България, видно от Заповед № 41 от 19.08.2024 г., издадена от „Профилактика, рехабилитация и отдих“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], а не в държава членка на ЕС. Съгласно посочената разпоредба Параграф 1 се прилага когато законодателството прилагано от компетентната институция предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или за част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава

членка.

По отношение на размера на определеното обезщетение за безработица, изплащано на жалбоподателя за посочения период от 12 месеца, съдът намира, че същото е правилно определено от административния орган, в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл. 54б, ал. 1 от КСО, а именно - в размер на 100,06 лева. Така изчислената цифра представлява 60% от среднодневния осигурителен доход на жалбоподателя за периода от август 2022 г. до юли 2024 г. е в размер на 83 384 лв., който за 500 дни се равнява на 166,77 лв. В тази връзка съдът счита, че липсва основание осигурителния доход да бъде в размер на претендирания общ размер 99281,48 лв. за периода от 01.08.2022 г. до 31.07.2024 г. Освен това административният орган е съобразил и разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от КСО, както и чл. 9, ал. 3 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване от 01.01.2024 г., с който е определен максимален размер на осигурителния доход от 3 750 лв., а с разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от с.з. е определен дневен максимален размер на обезщетението, който възлиза на 107,14 лв. Съобразен е и максималният осигурителен размер за периода от 01.08.2022 г. до 31.12.2023 г., който е възлизал на 3 400 лв.

По делото няма спор, че с подаденото от жалбоподателя заявление № 214-00-17820 от 15.11.2024 г. до административния орган на ТП на НОИ С. - град да му бъде отпуснато обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО, поради прекратяване на трудовото му правоотношение с „Профилактика, рехабилитация и отдих“ ЕАД за което е приложена Заповед за прекратяване на трудово правоотношение № 41 от 19.08.2024 г. В изпълнение на правомощията си и в съответствие с чл. 54л от КСО административният орган е изчислил размера обезщетението за безработица на жалбоподателя въз основа на данните, с които разполага за лицето по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и на данните съдържащи се в подаденото от нея заявление. Следва да се допълни, че за периода от 01.08.2022 г. до 17.03.2024 г. от осигурителя „Център за младежки дейности С. – ЦМДС“ ЕИК[ЕИК], по втори допълнителен договор, данните по чл. 5, ал. 4 от КСО са подавани в позиция „дни без вноски“, тъй като от Т. е бил осигуряван на максималния осигурителен доход от „Профилактика, рехабилитация и отдих“.

Във връзка с изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата против него с искане за отмяната му се явява неоснователна и не следва да бъде уважавана.

Предвид изхода на делото и съобразно чл. 143, ал. 3 от АПК, следва да бъде уважена своевременно заявената претенция на ответника в негова полза да се присъди юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство, платимо от жалбоподателя. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, съдът определя възнаграждението в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от М. А. Т., с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 1040-21-787/20.12.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 214-00-17820-1/02.12.2024 г. на „за“ ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. (съгласно заповед № 1015-21-104/12.05.2022 г.), с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица на лицето, за времето от 20.08.2024 г. до

19.08.2025 г. в размер на 100.06 лева дневно.

ОСЪЖДА М. А. Т., с адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТП на НОИ С. – град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: